

skulde forflyttes, blandt andet var, at han var bleven kompromitteret i Saksjøbing. Dette kan efter min Overbevisning ikke skyldes en Forglemmelse; vi havde vel at mærke haft ikke en, men flere Samtaler om dette Emne, og den sidste Samtale sluttede med, at Dr. Muus sagde: Saa vil jeg sige Ministeren ren Besked. Det er af Deres Forgænger lovet Læge Langhoff, at han skulde have Embedet i Holstebro. Og Muus fremhævede Langhoffs Dygtighed. Men at Grunden tillige var den, at han havde kompromitteret sig i Saksjøbing, blev ikke omtalt. Det er Hovedpunkterne af Sagen. Nu kan enhver lomme, hvorvidt Dr. Muus har handlet loyalt eller ej.

Saa brugte det ærede Medlem det Udtryk om mig, at jeg havde behandlet Sagen jonglør-mæssigt. Det forsøgte det ærede Medlem ogsaa at gøre. Jeg vil ikke sige, at det var Jonglørkunst; thi det ærede Medlem var ikke heldig. Da alt var oplyst om, hvorledes Læge Langhoff var, indstillede Sundhedsstyrelsen til mig, at han skulde blive i sit Embede. Det ærede Medlem siger nu, at der i Virkeligheden kun er en lille Nuance mellem det, jeg gjorde, og det, Sundhedsstyrelsen indstillede. Sundhedsstyrelsen kunde ikke gaa et Skridt videre uden at naa til det, som jeg vilde. Der er i Virkeligheden en himmelvid Forskel mellem Sundhedsstyrelsens og min Stilling, nemlig den, der altid er mellem et Enten og et Eller. I det, som Sundhedsstyrelsen indstillede — deri kan det ærede Medlem have Ret —, kan den ikke gaa videre, naar den ikke vil indstille at afskedige Manden. Men alligevel er der en stor Afstand mellem disse to Ting. Hvis jeg havde fulgt Sundhedsstyrelsens Indstilling, var Langhoff altsaa bleven i sit Embede, og jeg vil spørge det ærede Medlem, om han som Justitsminister kunde forsvare at beholde Læge Langhoff i hans Embede. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem kan besvare bekræftende. Men det kunne vi jo faa at høre. Altsaa har jeg handlet fuldstændig rigtigt, men havde jeg fulgt Sundhedsstyrelsens Indstilling, havde jeg handlet galt og foretaget noget, som slet intet var værd, thi at give Langhoff en Advarsel paa det Tidspunkt var ganske meningsløst og betydningsløst, da han i Forvejen havde faaet en Advarsel saa kraftig som muligt, og jeg vilde have staaet ganske forsvarsløs, hvis nogen havde angrebet mig for, at jeg havde slaaet mig til Taals med at give ham en skarp Advarsel. Jeg tænker ikke saa meget paa den Paamindelse,

Sundhedsstyrelsens Formand havde givet ham, og som det ærede Medlem kaldte en venskabelig Advarsel, og jeg tvivler ikke om, at den har været venskabelig for Langhoff, som det ærede Medlem sagde. At give ham en yderligere Advarsel vilde som sagt være betydningsløst, og jeg kan rolig sige, at jeg vilde have kompromitteret mig fuldstændig derved. Jeg har fremdraget en Gang før, at det ikke var Sundhedsstyrelsens Mening, at Langhoff var lige ved at skulle afskediges. Jeg har haft en Samtale derom med Næstformanden, som netop sagde, at det vilde være en himmelraabende Uret at afskedige Langhoff, og at der vilde blive stor Strid i Lægeverdenen, hvis jeg gjorde det.

Mere vil jeg ikke sige om det Spørgsmaal; det er i Virkeligheden gennemdebatteret ved Interpellationen. Jeg vil kun i Anledning af det, det ærede Medlem fra Odense (Marott) sagde, endnu føje til, at Spørgsmaalet om Stadslæge Hoffs Ansættelse først er kommet frem, efter at det var drøftet i et Ministermøde, og at det ikke engang er mig, som først har bragt Stadslæge Hoffs Navn frem i Ministermødet. Da Embedet som Formand for Sundhedsstyrelsen var blevet ledigt, var det den almindelige Mening, at Stadslæge Hoff var prædestineret til dette Embede. Jeg kan ganske rolig sige, at det selv hos Læger, trods de Angreb, der ere fremsatte mod Stadslæge Hoff, den Dag i Dag er den almindelige Anskuelse. Saaledes udtales det i „Ugeskrift for Læger“ Nr. 51 for 21. December 1911 i en Artikel, hvoraf jeg med Formandens Tilladelse skal læse noget op: „Udnævnelsen af Etatsraad Hoff til Formand for Sundhedsstyrelsen er efter alt, hvad der er gaaet forud, ingen Overraskelse. At de Forsøg, der ere gjorte paa at hindre Udnævnelsen, ikke godt kunde føre til noget andet Resultat end yderligere at gøre den til en Nødvendighed, kunde der ikke være Tvivl om. Etatsraad Hoff har en meget lang Virksomhed som Embedsmand i Medicinalvæsenets Tjeneste bag sig, og hans Nidkærhed og Dygtighed i denne Virksomhed er anerkendt fra alle Sider“. I øvrigt kunne ærede Medlemmer selv læse videre, for at det ikke skal siges, at jeg citerer galt. Dernæst udtales det i „Maanedsskrift for Sundhedspleje“ for Januar Maaned 1912, Pag. 24: „For den offentlige Sundhedspleje betyder det foretagne Valg af Stadslæge Hoff til Formand for Sundhedsstyrelsen et stort Gode. Ingen indenfor den danske Lægestand besidder for Tiden et saadant mange-